

Bibliaóra – 2022.május 13.

Előfohász: „Ne folyjanak forrásaidd az utcára, és patakjaid a terekre! Egyedül tiéd legyenek, ne oszd meg másokkal! Legyen forrásod áldott, és örülj ifjúkorodban elvett feleségednek. Szerelmes szarvasünő és kedves őzike ő,...” (Péld 5, 16-19a)!”
Ámen.

Ének: 50. zsoltár: „Az erős Isten, uraknak Ura...”

Előima:

Felséges Istenünk, drága Urunk az Úr Jézus Krisztusban! Hálával tölt el bennünket a közösség, amelyben szavad megszólal és keresi megkeményedett szívünket és alvó hitünket. Tudjuk, hogy milyen nehéz Téged szeretni teljes szívünkben, teljes lelkünkben, teljes elménkben és teljes erőnkben. Kérünk, hallgattass el minden vádat, amely a világ részéről utóér bennünket. Könyörgünk, figyelmezz ránk, amikor életünk a lelki paráznaság útjára tér és csábítóbbá válik számunkra a világ ereje, mint sem az az éltető hatalom, amelynek holdudvarában napfényözön éri az embert. Te Benned több van, mint a mit valaha remélhattunk volna, Úr Jézus. Te Benned hatalmasabb jelent meg ezen a földön, mint Akit valaha várhattunk volna. Te Általad csak a szeretet, az öröm, a békesség, a szívesség és a jóság, a mi Istenünk emberszeretete jött közénk. Kérünk, szelíd szemed vizsgáljon meg bennünket, hogy a hóseási prófécia és a páli tanítás halló fülekre és nyitott szívekre találjon és eljusson egészen a velők megoszlásáig. A Te erőd nem törik meg, a Te hatalmad nem évül el, kérünk, cselekedj, hogy legyen béke már. Áldd meg közösségünket és formáld olyan tanítványaiddá, akik nemcsak látják, hanem hiszik, hogy Te vagy az Úr. Ámen.

Ószövetségi alapige: Hóseás próféta könyve 2,1-15

„De lesznek még annyian Izráel fiai, mint a homok a tengerparton, amelyet nem lehet megmérni, sem megszámolni. Akkor ahelyett, hogy ezt mondanák nekik: Nem vagytok népem! – ezt fogják mondani: Az élő Isten fiai vagytok! Összegyűlnek majd Júda fiai és Izráel fiai, és egyetlen fejedelmet választanak maguknak. Eljönnek az országból, mert nagy lesz még Jezréel napja. Mondjátok fivéreiteknek: „Népem!” és nővéreiteknek: „Van irgalom!” Pereljetek anyátokkal, pereljetek, mert ő nem a feleségem, és én sem vagyok a férje! Tüntesse el arcáról a paráznaság jelét, és melléről a házasságtörés jelét! Különből levetkőztetem, és olyan meztelenné teszem, amilyen születésekor volt. Olyanná teszem, amilyen a pusztá, olyanná változtatom, amilyen a szikkadt föld, és hagyom, hogy szomjan haljon. Fiainak sem irgalmazok, mert paráznaságból születtek. Hiszen paráználkodott az anyjuk, gyalázatos volt szülőjük, mert ezt mondta: Elmegyek a szeretőim után. Ők adnak nekem kenyeret és vizet, gyapjút és lent, olajat és italt. Azért most elrekesztem az útját tövissel, kerítést húzok elé, nem talál rá ösvényeire. Futkos

majd a szeretői után, de nem éri el őket, keresi őket, de nem találja. Ezért azt mondja: Visszamegyek első férjemhez, mert jobb dolgom volt akkor, mint most. Nem ismerte fel, hogy én adtam neki gabonát, mustot és olajat. Ezüstöt is bőven adtam neki, meg aranyat, amit ők Baalra költöttek. Azért elveszem tőle a gabonát aratás idején, a mustot is szüret táján. Letépem róla a gyapjút és a lent, amely szemérmét takarja. Most leleplezem csupasz testét szeretői szeme láttára, senki sem menti meg tőlem. Megszüntetem minden örömét, ünnepét, újholdját, szombatját és minden ünnepnapját. Elpusztítom szőlőjét és fügefáját, amelyekről azt mondta: Az én keresetem ez, amelyet szeretőim adtak. Hagyom, hogy elvaduljanak, hadd pusztítsa a mezei vad. Megbüntetem azokért a napokért, amelyeken a Baaloknak tömjénezett, gyűrűvel és nyakláncsal ékesítette magát, úgy ment a szeretői után, engem pedig elfelejtett – így szól az Úr.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3. vers

Míg az 1. fejezet a prófétáról szól, addig a 2. fejezet már tényleges kijelentéseiről. A jövőre vonatkozó kijelentések ellenpólust képviselnek a már elhangzottakkal. Isten jövőre tett kijelentései a „mát is befolyásolják.

Rövid, de érthető kijelentések. Az első a nép mennyiségére vonatkozik. Egy olyan korban hangzik ez, amikor Izráel jelentéktelen. Olyan kicsi és kicsi, hogy nincs kit számba venni. A IIKir 15,19 alapján az északi országrészben Kr. e. 738-ban csak 60.000 szabad polgár élt, akiknek földjeik voltak és adófizetők lettek. Bizony Hóseás az Ábrahámnak tett ígéreteket hangoztatja elég erőteljesen és a homokszemek áldását vési a nép emlékezetébe és tudatába. Aktualizálja a régi üzenetet, annak ellenére, hogy megbélyegezettek, lenézettek és a nép létszámának a csökkenését csak ez a prófétai könyv 4 alkalommal említi (Hós 4,3.10; Hós 9,12a.16b; 14,1)

Ez az igazi csoda. Annak ellenére, ami van, azt hirdetni, ami lesz. Az Isten ígéretei viszik előbbre a népet, nem pedig a keserves és siránkozó állapot. Isten szeretete győzni fog az ítéleten és Isten népe nemcsak túléli a viszontagságokat, hanem megéli a boldog jövőt. Ott, ahol a megsemmisülés, a romlás és a pusztulás uralkodik, ott üdvösség vár rád. A hely, ahol élünk, most ezt mutatja, de ez lesz. Az új nevek egyben isteni ajándékok, titulusok a név előtt és a név után. Én népem, Izráel. Megkegyelmezett Izráelnek. Igalomra szánt nép Izráel. A drámai életmód a nagy RENDEZŐ kezében van, és épp Hóseás szerepe az, hogy nyitogassa a mi szemünket is. Nem lesz ez így örökkön. Bízzál, remélj, higgy, mert Isten szeret, téged is szeret, jobban szeret, többet ad és erőteljesebben cselekszik. Ez van, de ez nem a végcél.

A fejtől búzlik a hal. Egy fej, egy magasság, egy fejedelem fogja irányítani Izráelt és Júdat. Egy vagyis egységben az erő. Izráel és Júda igazából választhat, közös nevezőre juthat. Felülemelkedhetnek azon, ami van. Felnőhet, benőhet a feje lágya

mindenkinek. Kijöhetnek és felülkerekedhetnek azon, ami van. Az országnak újból ki kell jönni Egyiptomból, vagyis el kell határolódnunk mindentől és mindenkitől. Újból kell építeni azt, ami leomlott. A benőtt országreszket gyommentesíteni kell. A megműveletlen földeket be kell járni és fel kell számolni. Ez a hozzáállás tünteti el Izráel életéből igazán azt, amit elvetett. Az Úr célja a magvetés volt és mindig is az marad, de Izráel és Júda harcmezővé változtatta a termőföldeket. Így vált átokká az áldás. Istennek más terve van népével. Fejben kell eldőlnie, hogy változni, újulni akarok azzal a Fejedelemmel, Akinek mindig az volt a célja, hogy engem építsen és a növekedést is Ő adja. Plántálnom, ültetnem kell, de Istennél van a növekedés. Elvet, elültet, de növekedést Ő adja.

Épp ezért fontos a megnevezés, az önmeghatározás. A jövő felől kell nézni a sanyarú sorban élőket. Népem – annyira személyes és annyira fájdalmas, hogy ez most mindentől, de legfőképpen Istentől távol áll. Az ember számára leküzdhetetlen távolságot Isten hirdeti prófétáján keresztül: „NÉPEM.” Az enyém, és másnak nem adom. „Van irgalom!” – a könyörtelenséget szító nép irányába hangzik. Az uszítást megélt közösségek élete. „NÉPEM!” és „VAN IRGALOM!” A kegyelmet hirdető titulusok. Nem kimagasló állami kitüntetés és kinevezés ez, nem államfő által diktált elsőbbség és megbecsülés, hanem Isten kegyelmének drága ajándékai, amelyek nem mérhetőek Izráel életében aranyban és ezüstben. Irgalom, népem, kapcsolatot feltételez és tükröz. Igen, Izráelnek látni kell az isteni folyamatot, hogy az ítélet kegyelembe torkollik. Isten ereje nem visszafejlődik, hanem előre mutat. Az Úr növekvő, nem pedig apadó tendenciát képvisel. Az átkot az ember vontta magára engedetlenségével, az áldás Isten szaporulata, mennyei ajándék.

A „kicsiny nyáj”-nak (Lk 12,32) nincs félnivalója, csak az Úr félelmében járva és kelve megláthatja, hogy hova jutott, mit produkált, és épp ezért szükség van a metamorfózisra, vagyis az átváltozásra. A valóságból a jelenből ez is lehet: „NÉPEM!”, „VAN IRGALOM!” Aktuális, nagyon a „má”-nak hangzó üzenet. KI vagy, MI vagy és mivé lehetsz. Kinek lát engem az Isten? – sokkal fontosabb, mint az, hogy ki vagyok én. Az önmeghatározás már odafenn eldőlt.

4-15. vers

Épp ezért be kell következnie az ítéletnek, hogy a kegyelem elérje a népet. Nagyon beszédes a nép bűnének a megélése. A nép bűneit annyira személyesnek érzi, hogy szinte a saját feleségének a hűtlenségével és sikertelen gyerekeinek életvitelével azonosítja. Családi história a bűn. Családi tragédiába torkollik a bűn. A bűn az, amikor nem vesszük észre, hogy mindannyiunkat a nagycsaládból érint. A nép tévedésnek nevezi ezeket a lépéseket, a próféta bűnnek, akár erkölcsi, akár más szinten tárgyalja őket. Hóseás épp ezért nem tud kiegyezni a hűtlen feleséggel, hanem valóságot kér mindenkitől. Nem tapogatózni kell, hanem kimondani, hogy Isten népe vétkezett. A próféta nagyon is átéli, a saját bőrén tapasztalja, hogy amit

Ő átéli a hűtlen házasságban, azt éli át Isten népével kapcsolatban. Épp ezért a próféta Isten szavait tolmácsolja.

1. Aki beszél maga az Úr. Mindenkit arra hív, hogy szóljon az asszony ellen, aki hűtlen lett. Perelni, perlekedni kell azzal az asszonnal, amelyik nem úgy viselkedik, mintha a férjéhez tartozna. Elhidegült kapcsolat jellemzi az asszonyt és a férfit. Vádolni kell, rosszallani kell, amit ez a nő képvisel. Bizony ez egy jogi kérdés, és ebben az ügyben ítéletet kell hozni. Komoly kérdés komolytalan szereplővel. Az új generációnak vádolni kell a régit, mert Izráel nem képviselte azt, amit kellett volna. Az anya-fiúi kapcsolat teljesen leépítette az Úrral való viszonyt. A gyermekek generációja nem látja és nem érti, hogy miről szólt Isten és Izráel élete. Az anyák vétkeztek és vétjük az, hogy nem viselkedtek úgy, mintha férjhez lettek volna. Mintha az ő életükben a szövetségkötés semmi lett volna. Mintha minden gyereke házasságon kívül született volna. Ezek a nők ahogyan a mi vidékünkön mondták egykor, mintha cigánymódra éltek volna. Bizony a fiaknak a vádló szava kell ahhoz, hogy a szülő felocsúdjon bűneiből. A fiak és az édesanyák viszonya milyen fontos. Az őszinteségi fokmérő. Mit mond rólam, mint feleségről a saját fiam. Hogyan vélekedik az én fiam, rólam mint feleségről? Új helyzet, új állaspont, új hozzáállás és új felmérés. Sürgős ezt a művelet elvégezni Izráel életében, mert csak ez vezet a megjobbításhoz.

2. Épp ezért mindig fennáll a veszélye annak, hogy az indulat hamarabb cselekszik, mintsem az ügyet kivizsgálják és megítélnék. A zsidók igenis szabályozták a hűtlenséget a nő oldaláról. Először a mezítelenség sorsára juthatott egy asszony (II Mózes 21,10) A mezítelenség azt jelentette, hogy minden olyan eszköztől megfosztották, ami az élethez szükséges. Vegyük csak Hágár esetét, aki a pusztába menekülve mindentől meg lett fosztva. A szomszédos képével bizonyára az ő személyére utal még maga Hóseás is. Másodszor a halálbüntetés kiróvása is fennállt. A megégetés (I Mózes 38,24, III Mózes 21,9) vagy a megkövezés (Ez 16,40; Jn 8,5; V Mózes 22,23), amivel a hűtlenséget büntették, jelen volt Izráelben. Isten ítélete tehát nem védi még az életet sem. Isten ítélete nem áll meg az élet védelmében, igenis meg kell halnia (Ószövetség népe szemlélete alapján). Isten minden megromlott viszonyt először figyelmeztetéssel kezd el rendezni. Neki nagyon fáj, ha tényleg beteljesedik az ítélet. Ezért reménységgel fordul a fiukhoz, hogy szóljanak, vádoljanak és mindaz, amit mondanak halló fülekre talál és szívére veszik Isten üzenetét az asszonyok.

3. De bizony a megkeményedés jellemzi a vádlókat. A rosszallás nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket. Nem volt értelme ezeknek a szavaknak. Falra hányt bórsóként hangzottak. Épp ezért levonható a következtetés. Az anyák és a fiai bizony egy töről fakadtak. Nincs miről beszélni. Az anya és a fia egyforma életvitelt űz. Ők maguk is a paráznaság útjára lépnek, és így a paráznaság gyermekeivé válnak. A fiúk és anyák bűne egy, épp ezért a továbbiakban Hóseás is csak az

anyákról fog beszélni. „Nem esett messze az alma a fájától.” Milyen igazmondás Hóseás népére.

4. Az anya bizony egy ledérnő, aki több ágyban is jól érzi magát. Az ágyakban előkelő urak, baalok vannak, és így az asszony vét az I. parancsolat ellen. Izráel azt gondolja, hogy földjeinek a termése ezektől az uraktól és az ő kegyeiknek a keresésétől függ. Minden tökéletes ajándék és jó adomány felülről való (lásd Jk 1), nem pedig az ágyakban kötött szövetségek eredménye. Még a bor is. (lásd Zsolt 104,15) Épp ezért Izráel nemcsak a földet vette át a kánaániaktól, hanem a földművelés parázna szokásait is. Új nép régi köntösben a régi földet nem tudja Isten szerint művelni. Isten és istenek között nagy a különbség. Hóseás pedig ezt teljes körültekintéssel semmit sem palástolva feltárta. A két szellemi világ között: pogány és keresztyén nagy a különbség. Nem lehet analógiát vonni. Isten, a menny és a föld teremtetője, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja és semmi köze az elmékben alkotott baalokhoz. Isten nem az emberi agy szüleménye. Az Istennel való kapcsolatot nem úgy kell ápolni: „Adtam, hát te adj.”

5. Épp ezért küszöbön az ítélet. Az ítélet az úttorlaszokban testesül meg. Isten olyan akadályokat támaszt, amelyek átértékelik a Vele való kapcsolatot. Akármennyire is az anya szeretői után fog menni, sohasem tudja megszerezni kegyeiket és nem talál igazi békességre. Akár mennyire fog zarándokolni a legdrágább szentélyekbe, mindez hasztalan erőlködés lesz. Eredmény nélküli minden, amit Isten nélkül keresünk. Isten nélkül keresni annyi, mint céltalanul bolyongani. Semmit sem fogunk találni. Az önző felfogás nem épít. Aki „az első férjét” elhagyta, nem talál békességet soha. Visszaemlékezni az elsőre. Visszaemlékezni a nagy Ő-re. „Akkor jobb volt, mint most...” – a visszatérő nő képe, aki rádöbben saját léte igazságára. És hogy milyen igaz ez a gyermekekre is, gondoljunk csak a tékozló fiú esetére. (Lk 15) A hosszú vándorlás eredménye a visszatérés oda, ahonnan elindultunk.

6. A megjelenített „hölgyemény” nem tud arról a valóságról, hogy épp az ellenkezője igaz annak, amit művel. Egy, az Igazi nagyobb ajándék, mint a sok félrelépés és botorkálás. Saját földjét, mindenét, adta népének. Isten háttérbe szorult Izráelben. Bűnnel teli tudatlanság a nép élete. Salamon királytól ez jellemző az egész választott népre. A gazdagság: gabona, must és olaj nem garancia ahhoz, hogy jól éljenek. Nem minden arany, ami fénylik. Palesztina csak az Istennel lesz aranybánya, NÉLKÜLE a bujdosók földje. Amit kaptak Istentől nyertek, nem a pogány istenektől. Ez nem a baalok jussa, hanem Isten ajándéka. A cél az istenismeret, nem pedig a ragadomány. Isten adományai nem célok, hanem eszközök, az Ő szeretetének a megnyilvánulásai.

7. Az Úr az ajándékozó. Hányszor elfelejtjük. Amit ad, azt el is tudja venni. Ironizálja Hóseás saját népének a hozzáállását, amikor: „én kenyérem...”, én pénzem..., én életem..., én dolgom... módjára beszél. Hányszor úgy gondoljuk, hogy minden a miénk. Hányszor úgy gondoljuk, hogy mindenről mi döntünk. Hányszor úgy gondoljuk, hogy a mi elhatározásunk szüleménye. Nem úgy van az,

kedves testvéreim. Ha Isten nem, akkor nem... Ha Isten igen, akkor igen... Bizony a nép mezítelenségét egykettőre fel lehet ismerni. Ha nem lesz szövet, nem lesz ruházat sem. Nem lesz... Tehát elvész. Ez bizony hűtlenségük, hálátlanságuk, árulásuk és hitszegésük eredménye.

8. Itt és most kell színt vallani. A következményeket viselni fogod. Isten mindent visszavesz, ami Tőle származik. A női szégyenérzetet a bőrödön fogod tapasztalni. Nem kell messzire menni. Kínos szégyen. Halált hörgő csend. Vértelen forradalom. Siralom és borzalom. Szégyen, mert a mezítelenség látszik. A végtagok kilátszanak. Minden lepel lehull. A valóság az, amit Isten munkál, nem az, amit a saját szeretőidtől vártál. Izráel ajándékokat kapott, de a szégyene az lesz, hogy bizony ezeket az ajándékokat, a drágagyöngyöket a disznók elé vetette. Ő az ajándékok készítője, Ő az Úr. A nő erőtlensége a szégyen. A férfi erőtlensége a szégyen. A „mit fognak mondani” című mondataink jussanak csak eszünkbe. Látható lesz a szegénység és a mezítelenség. Izráel tehetetlen lesz állapotával szemben, úgy ahogy tehetetlenek voltak istenei, *amikben* bízott. Nem lesz mit áldozni, mert nem kap semmit az Úrtól. Vége lesz az ünnepeknek és az ünnepnapoknak. Nem lesz éj és nappal, csak fájdalom és sajnó nélkülözés. Halálhörgés és siralom. Az ismétlődő ünnepek a Hold, a Nap és a csillagok ünnepeire mutat rá, aminek semmi köze Istenhez. A főünnep a hálaadás ünnepe, a gyümölcsök érésével és betakarításával összefüggött. Hét napig tartott, amik alatt bizony a fásligetekben hatalmas szexuális orgiák folytak. Minden ünnep főistene Baal volt. A kapcsolat az élő Istennel teljesen megszakadt.

9. A gőgös asszony mindent saját isteneitől kapott. A hűtlen asszony semmit sem tulajdonít az Úrnak. Ő kapta a fügéket és szőlőt, de Isten mindent radikálisan elpusztít. Úgy döntött, hogy ami nem építi Izráelt, azt el kell venni tőle. A hálátlanságból lehet a legnagyobb emberi erényt kovácsolni ma is. Izráel vétke a hálátlanság. Az ítélet a baalnak szentelt napokat illeti. Egy bizonyos időtöltést ítél meg az Úr, amit az embernek a Vele való kapcsolatra kellett volna fordítania. Igen, Isten féltő szerető Úr, és rajtad, rajtam senkivel sem osztozik. A mód, ahogyan ezek az ünnepek teltek, teljesen istenellenessé váltak. Volt idő, amit Istennek szenteltek, de az nem volt minőségi idő. Volt szombatnap, de „szeretőik” fontosabbak voltak. Bizony, az áldozatot csak Baalnak mutattak be. Öltözetükben is csak őt tisztelték meg. Függőik és karpereceik csak Baalt díszítették. Hatalma és termékenysége vonzotta őket. Járt és kelt a szeretői után. Epekedett, vágyakozott utánuk, épp ezért ezek mellett Izráel nagyon is elfelejtkezett saját Istenéről és az Úr felelősségre vonta őket. Megbüntette őket.

Isten belekiált ebbe a világba: „Elfelejtkeztetek rólam.” Isten állandó szeretete az egyik oldalon, a másik oldalon pedig az a pusztuló állapot, hogy nem vagyok sehol, ahol az Úr jelen van. „Vagyok, aki vagyok...” – nem jelent semmit. Én vagyok..., de ki az az én? Kilátástalan helyzet, épp ezért Isten büntetése nem öncélú, de a

visszatérésre nevel. Nemcsak te létezel, nemcsak te vagy és kedvteléseid vannak, nemcsak..., sokkal mélyebb üzenete van annak, hogy elfelejtkeztek róla.

A nép Izráel földjét a magáévá tette, belakta, de Isten nélkül. Nem kellett hozzá senki és semmi, csak ő maga és gondolkodása. Isten és népe viszonya úgy megváltozott, hogy átesett a ló túlsó oldalára. A nép változott meg, Isten változatlan maradt. A viszony. A kapcsolat Isten és népe között változatlan kell, hogy legyen. Tudni, hogy KICSODA a Szabadító. Tudni, hogy KICSODA az Örökös. Tudni, hogy Ő a szerető mennyei Édesanya. Tudni. „Változatok el értelmetek megújulásával.” Változatok el, mert a csúf és romlott természet, a bűn természete mocskos és színtelen világot teremt. Isten népe ugyanis nem a hetedik parancsolat ellen vétett, hanem az első parancsolat ellen, ami a legfontosabb és legteljesebb kapcsolatról beszél: „ne legyen más istened rajtam kívül...”

Közének: 128.zsoltár: 1. verse: „Boldog az ember nyilván, ki az Istent féli,...”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott levél 11,11-16

„Kérem tehát: Azért botlottak meg, hogy elbukjanak? Szó sincs róla! Viszont az ő bukásuk által jutott el az üdvösség a népekhez, hogy Isten féltékennyé tegye Izráelt. Ha pedig az ő bukásuk a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a népek gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek. Ezt pedig nektek mondom, a népeknek: amennyiben tehát én a népek apostola vagyok, az válik szolgálatom dicsőségére, ha valamiképpen féltékennyé tehetem véreimet, és így megmenthetek közülük némelyeket. Hiszen ha elvettetésük a világ megbékélését szolgálta, mi mást jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból? Ha pedig a zsenge szent, a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

11.vers

Szép szónoki kérdés, nem igényel választ, hanem igenis bizonyít valamit. A zsidók belebotlottak Krisztusba és megbotlottak, de nem úgy, hogy ez az elesés helyrehozhatatlan legyen. Az elesésből lehetetlen a talpraállás? Sokan úgy gondoljuk, hogy igen. Aki elesett, többször nem állhat fel. Aki elbukott, többször nem állja meg a helyét. Megbélyegzett közösségben élünk, ahol mindenki mindenkiről tud mindent, és épp ezért nem Krisztuson keresztül, hanem tettein és megnyilvánulásain keresztül értékeli. Jézus személyébe is sokan belebotlottak. Kijárt jól? Zákeus vagy a gazdag ifjú? Ki járt jól a példázatban megjelenítő tékozló fiú vagy a nagyobbik fiú, aki mindig mindenben engedelmes volt. Ki jár jól? Te vagy én? Az elesés, az elbukás, a megbotlás mindenki életének a velejárója. A zsidók elestek, hogy mi felkeljünk. A zsidók elbuktak, hogy mi életet nyerjünk. Az esetük számunkra kegyelemhirdetés lett, de ez nem elbizakodottá, ez nem

felfuvalkodottá kell, hogy formáljon, hanem megtérésre kell, hogy indítson. Milyen volt a te életed, amikor belebotlottál Krisztusba? Milyen volt a te mindennapod, mielőtt nem ismerted Őt? Hol és mikor szembesültél azzal, hogy Krisztus életed Ura?

A zsidók esete, ami erkölcsi törvényszegést jelöl Isten előtt, sőt nagyfokú engedetlenséget, arra mutat rá, hogy van út a pogányok felé és számukra. Ez nem azt jelenti, hogy Izráel elvetése végleges, lezárult állapot, sőt, a pogányok irgalomra jutása azt célozta meg, hogy a zsidó alvó állapotból felébredve, legyenek igenis féltékenyek, igenis versenyezzenek a hitért, igenis vágyakozzanak a Krisztusban megjelent békéltető isteni elhatározás után. A pogányok megtérése a zsidók felé olyan impulzus, olyan inger, amely bizony felspanoló hatást kell, hogy elérjen életükben. Legyenek féltékenyek, legyenek ingerültek, legyenek irigyek a pogányokra, hogy ők igen, de még eddig a zsidók nem. Jó módszer... Jó alapgondolkodás... Pozitív változást elérő hatás. Ti nem, ők igen. Mi a választok erre? Isten így határozott. Bárcsak sokan ezen a földön féltékenyek lennének egymásra. Bárcsak a hitünk lenne irigylésre méltó, nem a házunk, a vagyonunk. Bárcsak a hit szívünkben olyan fává növekedne, amit mások irigyelnének tőlünk.

12. vers

Ideiglenes következmény: egyszer fenn, másszor lenn. Isten elvetette a zsidókat, de így az örömhír minden ember számára elérhetővé lett. Az evangélium gazdagsága felülmúlhatatlan kincs ezen a földön. Az isteni irgalom mutatja meg igazán, hogy egyenlő esélyeink vannak. Nincs senki, aki megelőzhetne, vagy épp lepipálhatna. Nincs, mert Isten sokkal hatalmasabb, és mindenki alvó állapotát felülvizsgálta, amikor az angyali kar énekében meghirdette: „és a földön békesség a jóakarátú emberekhez.” (Lk 2,14) Szellemileg, lelkileg Izráel sokat veszített az örömhír elutasításával, megfogyatkozott hitben, de bizony Pál apostol reményteljesen néz Izráel helyreállítására és azt mondja: „mennyivel inkább az ő teljességük”, mert a teljesség az Izráel megtérését jelöli meg. „Minden lélek vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (vö. Fil 2) Isten bánásmódja mindig a teljesség kimunkálása. Az egyes szolgáltatók országos lefedettsége nem éri el a százszázalékos állapotot, de amikor Isten teljességről beszél, akkor mindent, mindenkit, minden helyszínt belefoglal. Minden nép, minden törzs és minden nyelv, erről tanúskodik a Jelenések könyve is. Ez az isteni alapelv, ami nélkülözhetetlen a fel- és megfoghatatlan kegyelemhirdetéshez.

13. vers

Épp ezért Pál apostol nyíltan meg- és fel-szólítja a Rómában élő pogány származású keresztyéneket, akik feltételezhetően többségben voltak a városban, hogy vegyék komolyan elhívásukat és önmagát is buzdítja a pogányok közötti forgolódásra, hiszen erre kapott ő maga is mandátumot. Ő a pogányok apostola és

épp ezért a hívők fogadják el az ő szolgálatát, és ő maga pedig hithű buzgalommal hűségesen töltse be azt, amire az Úr meghívta. A cél lebeg tehát Pál apostol előtt, hogy mindeneket megnyerjen a Krisztusnak, nem pedig a megbélyegzés. Hívők akár zsidók, akár pogányok, a kegyelem alatt élnek és mindenképp a pogányok megtérése vezeti Izráelt újból bűnbánatra, bűneinek felismerésére és a megvallására.

14. vers.

Az apostol igen is rámutat arra, hogy szoros kapcsolat van a jelen és a jövő között, amit nekünk is látnunk kell. Hívó ember, sőt a hívő közösség bizonyágtétele és az evangélium munkája között ma nagy szakadék tátong. A te keresztyén mivoltod és az én igehirdetésem (laikusoké is) szerves egységet alkot, vagy nem? Vagyis vasárnap nélkül nincs hétköznap. Amit én hirdetek, képviselek, azt nem lehet nem tenni, cselekedni, úgy élni, ahogyan Krisztus tette. Ez érvényes egyénre és népre egyaránt. Épp ezért Pál közli a személyes megtérések fontosságát, és világossá teszi, hogy az evangélium meghallása nélkül nincs változás.

15. vers

A zsidók elvettése a világ megbékélését célozza meg. Igen, van olyan, hogy a kegyelemből ki lehet esni. A maguknak vindikált elsőbbséget el lehet veszíteni. Könnyedén és lezseren. Minden attól függ, hogyan állunk a dolgokhoz. És a másik oldalon, a világ megbékélése sem azt jelenti, hogy most minden pogány megtér. Nem, akit az Úr megigazít, az megbékéltetett Krisztusban. Mindenki megbékélhet, de nem mindenki jut el az igazság megismerésére. A lehetőség nyitott, de nem mindenki él vele.

Bizony ezt jelenti az élet a halálból. Az isteni kegyelem elnyerésének az állapota ez. Az áldások Istenének a harmatja. Az Úr Isten mindenkori hűségének új köntösbe öltöztetése. A Tőle való elidegenedés teljes megsemmisítése. Élet a halálból. Halálból az életre. Felvetetés az ezeréves birodalom áldásába.

16. vers:

Ez a vers utalás a Mózes IV. könyvének 15. rész 21.versére, ahol azt olvassuk, hogy a tészta első részét ajánlják fel az Úristennek. Felemelt áldozat ez. Tészta első része az Úré. Tehát zsenge. A legfontosabb rész. Mi emberek mindig az elsők, és az elsőből is az elsőt akarjuk, pedig az Istennek jár ki. Az első az Istené. A tésztától egészen az elsőszülöttig. „Zsengének elseje az Urat illeti (vö. IIMóz 23,19).”

A második hasonlat pedig az olajfára utal. A gyökér Ábrahám, Izráel ősatya, amivel már foglalkozott Pál apostol a 4. fejezetben. Ő ígéretet kapott az utódokra is. Ha szent a gyökér, vagyis a SZENTHEZ tartozik, akkor a nép, amely belőle ered, szintén szent. Izráel szent voltát sokszor ma is megkérdőjelezzük. Sok ember a zsidókat elvetett nemzetnek titulálja, pedig még az Újszövetség is arról beszél,

hogy a gyökér és az ágak összetartoznak, és aki részt vett már fa oltásában, azt tudja, hogy hogyan lehet élővé formálni a hajtásokat. Istenhez tartozik Izráel, és ez Ábrahám óta így van. Akár tetszik nekünk, akár nem. Izráelnek meghatározott szerepe van az üdvtörténetben. A választott nép szent volta megkérdőjelezhetetlen.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „[Jézus] így szólt hozzá: Menj haza a tiedhez, és vidd hírül nekik, milyen nagy dolgot tett veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad (Mk 5,19).” Ámen.

Ének: 471.dicseret: „Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt...”